

[Lykketoft]

hævdet, at vi lægger op til en forøgelse af skattetrykket i dette forslag. Det er meget omhyggeligt udformet med henblik på at give uændret samlet skatteudskrivning, men det er klart umuligt at lave en skattereform med uændret samlet skatteudskrivning, uden at nogen kommer til at betale mere og andre kommer til at betale mindre. Derfor er det selvfølgelig en helt urimelig agitation imod selv forslag at fremdrage nogle enkelte eksempler og sige, at der er nogle, der kommer til at betale mere. Det er klart, selvfølgelig er det det. Det afgørende er: er det dem, der i dag betaler for meget, eller er det dem, der i dag betaler for lidt? Det er det, der er prøvestenen på, om en skattereform fører i den rigtige retning, og det gør socialdemokratiets forslag.

Jeg forstår i øvrigt ikke bemærkningerne om, at mine indledende betragtninger i særlig høj grad skulle være præget af partipolitisk agitation. Det skulle altså være det grundsynspunkt, at dette ikke kun drejer sig om teknik, men også om fordelingspolitik, der var partipolitisk agitation. Ja, det er et meget afgørende synspunkt for socialdemokratiet.

I den forbindelse er jeg nødt til at sige til hr. Rahbæk Møller, at det ikke er rigtigt, at socialdemokratiet ikke beskæftiger sig med menneskers levevilkår i dette forslag, at vi ikke beskæftiger os med en bedre fordeling. Forslaget om at forbedre børnefamiliernes økonomi væsentligt er af helt afgørende betydning for familier med lavere indkomster. De forslag, socialdemokratiet har formuleret om social genopretning her i folketinget, betyder en helt afgørende forbedring for de laveste indkomster. Der er i skattereformforslaget økonomisk dækning for de forslag, ikke ved en forøgelse af personbeskatningen, men ved en forøgelse af selskabs- og fondsbeskatningen. Så tingene hænger sammen. Man kan heller ikke nøjes med at betragte socialdemokratiets politik ved alene at kigge på dette skattereformforslag. Det skal ses i sammenhæng med de forslag, socialdemokratiet i øvrigt har formuleret her i folketinget.

Jeg skal sige ganske kort til fru Bente Juncker, at det egentlig er særpræget at høre hende sige, at der er noget i vejen med lejeværdireglerne, som er aftalt og stemt igennem med CD i 1981, sådan som de er nu, og at der er meget i vejen med ejendomsskatte-

fradragets afvikling, som vi aftalte med den nuværende boligminister, da han var CDs skattepolitiske ordfører, men hvor han godt nok ikke kunne overtale resten af CDs gruppe til det, da han kom hjem. Det var ikke vores fejl. Det er sådan, det hænger sammen. Så jeg ved ikke, hvor stor en forøgelse CD egentlig med rette bør mobilisere i denne sag.

Må jeg sige som mere generelle bemærkning, at jeg mener stadig væk – også efter at have hørt hr. Bernhard Baunsgaard her i dag – at de radikales udtrykte vilje til handling giver grundlag for optimisme. Selv om jeg ikke kan skjule, at vi har haft en optimisme så ofte før, og at vi hidtil er blevet skuffede, så tror jeg imidlertid nu, at det må gælde for de radikale i forhold til de holdninger, de selv har udtrykt, i forhold til det program, de selv har fremlagt, i forhold til deres egne tillidsfolk, at heller ikke de vil tøve længere.

Jeg vil også takke – ikke så meget for de bemærkninger, hr. Fogh Rasmussen er kommet med i dag som venstres ordfører, men mere for de bemærkninger, han kom med på venstres landsmøde, med den stærke understregning af de synspunkter, der også blev formuleret af Sparekasseforeningen, om fornuften i en fuldstændig proportional kapitalafkastbeskatning i sammenhæng med en omlægning af rentefradraget til ens skatteværdi for alle. Her er socialdemokratiet og venstre enige, og det mener jeg i sig selv er et godt grundlag for forhandlingerne om et bredt skatteforlig.

Det, jeg imidlertid er mest bange for, er ikke så meget diskussionen om det tekniske. Det tror jeg at vi finder løsninger på, hvis der er vilje. Men jeg er bange for, at det ikke er alle i regeringspartierne, der på samme måde som hr. Fogh Rasmussen og jeg er meget optaget af at få aftalt et mere rationelt og mere rimeligt skattesystem så hurtigt som muligt. Tværtimod er jeg overbevist om, at nogle borgerlige politikere betragter skattesagen som noget, der skal bruges til at holde de radikale hen med snak og med vage løfter til i nærheden af næste ordinære valgdato, ikke noget, der skal træffes beslutninger om foreløbig. Teorien bag denne forhalingsteknik er, at det er den bedste livsforsikring for en Schlüterregering, mens en gennemført skattereform ikke rummer samme tryghed. Tværtimod vil den give anledning til en vis